

<http://tuulen-pesa.blogspot.fi/> Käytän tilaisuutta hyväkseni ja laitan tähän runo-/novelliblogini linkin, jos jotakuta sattuisi kiinnostamaan... :-) Viimeinen koskaan kirjoittamani Ella-tarina. Ella on äidin kanssa torilla. Uskollinen nallekarhu kulkee mukana aina vain. Se on yhä puolisokea. Äiti sanoi aamulla, että olisi muuten voinut korjata nallen näön, mutta kun tänään oli lähdettävä ostoksille. Ei se haittaa, Ella jaksaa kyllä odottaa. Sitä paitsi hän pääsee äidin mukana torille! Ella hyppii innoissaan käsi äidin kädessä. Äiti moittii Ellaa ja yrittää saada tämän käyttäytymään kauniisti, mutta Ella ei oikein kuule. Hän on niin iloissaan, ettei ole pysyä nahoissaan. Kaikkialla on valtavasti ihmisiä. Ella pujottelee jalkameressä. Sillä aikaa, kun äiti tekee ostoksia, Ella aikoo etsiä jotain hauskaa. Tori on kuin viidakko, joka on saanut jalat alleen. Ella väistelee ketterästi kiireisten setien ja tätien askelia. Ilmassa leijuvat kauppiaiden huudot. Täältä saa tuoretta makkaraa, täältä tuoreita kaaleja. Ella ei pidä makkaroista eikä kaaleista. Ne ovat perin ikävystyttäviä, kuten yhdessä kirjassa sanotaan. Ellan mielestä ilmaisu on hieno. Hän on alkanut käyttää sitä silloin tällöin, mikä saa äidin rypistämään otsaansa ja isän nauramaan. Isän nauru on paras lahja, mitä maailmassa voi saada, Ella tuumii. Ella pysähtyy yhtäkkiä. Hänen edessään on valtava pöytä, jolle on siroteltu sokin sokin pikku koreja. Koreissa on erivärisiä helmiä. Auringon kutrit taittuvat somasti helmistä. Aivan kuin ne olisivat pisaroita, jotka on lajiteltu. Ella ottaa kämmenelleen yhden läpikuultavan helmen. Melkein hampaaton kaupustelijaeukko hymyilee hänelle. Helmi näyttää siltä kuin täti tuuli voisi pyyhkäistä sen hetkessä pois. Se on hauras. Ella miettii, miltä merenneidon kyynel näyttävät. Siinä kirjassa, jossa sanottiin "perin ikävystyttävää", kerrottiin surullisesta pikku merenneidosta. Ehkä tämä on hänen kyynelensä. Ella aikoo pitää kyynelen ja palauttaa sen merenneito-rukalle. - Sinä voit saada helmen, tyttö kulta! Hymyilet niin kauniisti, että vallan tässä minäkin ilostun, eukko sanoo karhealla äänellään. - Ihanko totta? Voi kiitos, kiltti rouva, kiitos! Ella huudahtaa. Hän lentää vanhan naisen kaulaan. Paikalle ehtinyt äiti rutistaa kulumiaan moiselle sopimattomuudelle. Mutta kaupustelijaeukko taputtaa Ellaa pääläelle ja sanoo tätä taas tyttökullaksi. Ella sulkee pienet sormensa kyynelen ympärille. Hän ei kuule äidin toruja paluumatkalla, sillä hänen mielessään rakentuu tarina, joka kyynelen taakse kätkeytyy...